ח) [עירובין עו. ר״ה לב: לג. יכמוח יג.
 ל: כחובות נח. נדרים יד: כריחות יז:],
 ב) ח״כ פ׳ ויקרא, ג) שבת לג.,
 ד) [יבמוח כ. וש״כן, ה) ח״כ פ׳ ויקרא,

בר׳ ועי׳ ב״ש. ז) נדה מ. זבחים כו: ע״ש

ע) ווימרא דבורא דמובא פרשה זו.

תורה אור השלם

1. ואם נפש אחת תחטא בשגגה

מַעַם הָאָרֶץ בַּעֲשֹׁתָהּ אַחַת מִמְצְוֹת יִי אֲשֶׁר לֹא תַעְשֶׁינָה וְאָשָׁם:

מוסף רש"י

יחיד שעשה בהוראת ב"ד. סורו נ"ד שחלב מותר והלך היחיד ועשה על פיהס, דאנוס הוא (שבת צג.).

ח א מיי׳ פי״ג מהל׳ שגגות הלכה

ה א מיי פי"ג מהכי שגגום הכנט ו סמג עשין ריו: מ ב ג מיי שם הלי ה סמג שם: י ד מיי שם פי"ד ה"ה סמג שם: יא ה מיי שם פי"ג ה"א סמג

יב ו מייי שם הלי ה ופייצ הלייב ממג שם:

רבינו חננאל

למ״ד צבור מביאין: אמר אביי אף אנן נמי תנינא בפרק אלו הן אף אגן וכי תניע בסרק אלו הן
הנחנקין גמר הוראה כשאומר
המורקין גמר הוראה כשאומר
ממרא חזר לעירו רשנה ולימד
סוד, של היב סטור הורה לעשות
חייב. פי דאלמא גמר ההוראה
יסיב. פי דאלמא גמר ההוראה
ל"ל אף אגן נמי תניע ביכמות פ'
ל"ל אף אגן נמי תניע ביכמות פ'
להינשאה ל) לכהן גדול האח"כ
להינשאה ול לה ולקלה. פירוש
בא התירוה אלא להינשא פי
בא בעלה תצא וחייבת בקרבן
באלו עשיא התירוה אלא להינשא פי
בארו עלה אותיים בקרבן
ביופי כח ב"ד
היתה ואלו עשיח כן פטורה
היתה מן הקרבן ביופי כח ב"ד
אל המא הכי קאמרו לה מותרת
דאלמא הכי קאמרו לה מותרת
את חתם הוה משמע לכל אדם:
את חתם הוה משמע לכל אדם:
את חתם הוה משמע לכל אדם:
אמר הבינא אף אנן נכי תניע את סתם ההה משמע לכל אדם: אמר רבינא אף אנן נמי תנינא בפירקין הורו ב״ד לעבור על אחת כו׳. ותו לא מידי כלומר אחת כול חוד לא מילי כלומה (משלחן) [משלשתן] נשמעינה ואין אנו צריכין לדב' אחר. רמשמע שאמרו לו עשה כך היינו (עבירה) [הוראה]: איכא ראמרי אמר שמואל אין ב״ד חייב עד שיאמר להן מותרין אתם לעשות רב דימי מנהרדעא אתם לשטות רב דימי מנהדרועא אתם לשטות רב דימי מנהדרועא אמר אפרי הוראה. אמר אביי והא אנן לא הוראה. אמר אביי והא אנן לא בלישנא ברואה דדייקי מתניתין בלישנא הכי: פיסקא והלך יחיד ועשה ביסקא שונג על פיהם אקשינן למה לי למיתנא שונג [ניתני] והלך יחיד ועשה על פיהם פירוש יחיד ועשה על פיהם פירוש יחיד ועשה על פיהם פירושי יחיד ועשה על פיהם פירושי יחיד ועשה על פיהם פירושי יחיד ועשה על פיהם פירושים יחיד יחיד ועשה על פיהם פירושים יחיד יחיד ועשה על פירושים יחיד ועשה על פיהם פירושים יחיד וויים יחיד יחיד ועשה על פירושים יחיד וויים יחיד שונג על פיהם אקשינן למה ליי למיתגא שונג [ניתני] והלך יחיד ועשה על פיהם פירוש דליכא לאיסתפוקי בהא דבין לאו בר קרבן הוא שונג הא תלה לאו בר קרבן הוא שונג הא תלה הורו ב"ד שחלב מותר לאכול הורו ב"ד שחלב מותר לאכול והלץ הוא ואכל חתיכת חלב הורא חיש בשהוא שומן דפטור דהא אילו הודיעוהו שהוא חלב לא היה נמנע מאכילתו דככלל היתר הוא בעיני. ואי קשיא לא היה נמנע מאכילתו דככלל היתר הוא בעיני. ואי קשיא לא קי מאי פטור והא עקרי כל ין אפא כטור יווא פקר כי הגוף בהורייתז. ג) טעמא מפורש הגוף בהורייתן. נ.) טכמא מפורש בתוספתא (פ״א) הורו ב״ד לעקור את כל הגוף. אמר אין דם בתורה אין חלב בתורה אין פיגול בתורה הרי אלו פטורין. פי מפר. לבטל מקצת ולקיים . מקצת הרי אלו חייבין כיצד חלב בתורה אבל אין חייבין אלא על חלב הקרב לשמים כו׳. פי׳ דקטעו בקרא דכתיב כי כל אוכל חלב מן הבהמה אשר יקריבו ממנה וגו' אי נמי חלב שעל גבי הקיבה והדקין כמפרש לקמן (ז ע"ב): א"ד דדייק רבא ממתניתין דקתני שוגג על פיהם פטור כלומר כשהיה שגגתו בדבר שהותר לו על פיהם. אבל אם

תוספות הרא"ש

שאני התם דתולה ממש במ״ד בה״ד הוה הלכך אפילו שב מידיעתו פטור אבל נתחלף לו חלב בשומן לאו תולה ממש בבית דין הוה וכיון דשב מידיעתו הוא חייב: הוא חייב: השמעמיך הא דתניא בעשותה

רחנים בעשותה המי צצמו חייב העושה מפי עצמו חייב בהוראת ב"ד פטור כו'. תימה מאי מייתי מברייתא טפי ממתני וי"ל דברייתא אלימא ליה משום דדריש לה מקרא א"ג משום דדריש לה מקרא א"ג משום דמפרשי טפי או

א"ג משחם דמפרשי טפי או ותמעי היינו זוקם נמקוס שקן זוגות כמו פמ"ק קמקהדרין (טו,) "י סהיס כתובין פכלסה תלמיד הייטב לפניהם וראו "כלשון מתעט ודט לנכתו שלפיי לתעט ורפניט לנכתו כן לשלם ובירוטלתי (ק"ד) דמנולם בן נאדי: כגנן דירע אמרי ביר חכמים. כדכתיב לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל והיינו שגנה דידיה. ירושלי וכי טי רקו ושנגה) ודרן לשנגה ליחידן אצל הוראת ב"ד רי (אומר) (אומין בשם ריש לקיש מתני כגון שמעון בן עואי יש ורךו ושנגה) ודרן לשנגה ליחידן אצל הוראת ב"ד רי (אומר) (אומין בשם ריש לקיש מתני כגון שמעון בן עואי ומה אנן קימין אם ביודע כל התורי ואינו יודע אותו דבר כי אנן קימין ביודע כל התורה כולה וידע אותו דבר מי אנן קימין ביודע כל התור בולה וידע אותו דבר אלא שטעו לומר תורה ממרה אחריהן ואם בטועה לומר תורה אמרה אחריהן אין זה שמעון בן עואי כהדא דתני (כלל) (זכול) אם

הא לא קשיא דסיפא זו ואין לריך לומר זו קסני. דהכי משמע לא מיבעיא

וואין צריך לומר זו קתני: וידע אחד מהן שו היו נידע מלמיד ראוי להוראה גמיר וסביר הוא: כגון שמעון כן עוחי ושמעון כן זומה. שהיו יושבין לפני חכמים והיו ראויין להוראה כדאמרינן בפרק קמא דסנהדרין (ד' יז:) דנין לפני חכמים שמעון בן עואי ושמעון בן זומה: המר ליה הביי. שמעון בן עוחי ושמעון בן זומה כי ההי גוונה דידעי שטעו ואפ״ה עשו אמאי חייבין קרבן והא מזידין נינהו ומזיד לאו בר קרבן הוא: וקא טעה במלוה לשמוע דברי הכמים. אפי׳ למיעבד איסורא: לדידי נמי. דאמרי כגון שמעון בן עזאי ושמעון בן זומא כגון דקא טעו במצוה לשמוע דברי חכמים: לאיסויי מצעט בהוראה. שאם היה רגיל להיות מבעט בהוראה ואחר כך הורו שחלב מותר והלך זה המבעט ועשה על פיהם ואכל חלב לחייב דהואיל והוא רגיל להיות מבעט השתא נמי מבעט וכשהוא אוכל חלב מפי עלמו הוא עושה ואינו חולה בב"ד הלכך חייב קרבן: סולה בב"ד פטור לאיסויי הורו כ"ד וטעו וידעו שטעו וחזרו כהן. בין בי יושנו יייעו ששעו ויותי כטן. פין שהביאו כפרתן [ובין שלא הביאו] והלך היחיד ועשה על פיהם פטור דתולה בב"ד הוא וברשות ב"ד הוא עושה: הא בהדיא קסני לה. במתני' (לקמן דף ג:) דר שמעון פוטר: הא לא קשיא דתני כללא זה הכלל והדר מפרש במתניתין: אם נפש חחם מחטח בשגגה בעשוחה. דמשמע נפש מחטא אחת מחטא בעשותה מחטא הרי אלו שלשה מיעוטי דמשמע בעשותה מפי עלמו חייב למעוטי תולה בבית דין דפטור. והני שלשה מיעוטי מפרש במסכת שבת בפרק המלניע (דף לג.) לר' יהודה חד למעוטי זה עוקר וזה מניח וחד למעוטי זה יכול וזה יכול וחד למעוטי יחיד שעשה בהוראת בית דין דפטור: מביאין על ידיהן. מביאין עליהן: במאי. חטאו: אילימא בשגגם מעשה שלא בהוראם בים דיו. דלא הורו בית דין כלל וכגון שנתחלף חלב בשומן ^{ח)} שלא בהוראתם דהכי הוי משמע מיעוט קהל שחטאו בשגגת מעשה גרידתא שלא בהוראה חייבין אבל רוב קהל שחטאו בשגגת מעשה שלא בהוראה יכול יהו פטורין שהרי ב"ד מביאין פר עליהם ת"ל מעם הארץ דמשמע דאפילו רובן חייבין בקרבן בשגגת מעשה דמייתו כל חד וחד כשבה או שעירה: ומי מלים למימר הכי. שהרי ב"ד מביאין עליהם פר כי חטאו רוב קהל בשגגת מעשה שלא בהוראה וכי ב"ד מייתו קרבן שלא בהוראה והא לא הורו כלל: אלא בהוראה. דהכי הוי משמע מיעוט קהל אמר ר"פ ממאי דלמא לא הן ולא ב"ד אי הכי שחטאו בהוראה כגון שהורו ב"ד ועשו מאי איריא דקמהדר על רובא לחיובא לאו על פיהם חייבין כשבה או שעירה שהרי אין ב"ד מביאין פר עליהם רוב לבור שעשו בהוראה יכול יהו פטורין מ"ל מכלל דמיעום בהוראה קיימא ליה דמיחייבו בהוראה ונהדר ברישא על מיעום' דמיחייב מעם הארץ דאפילו רובן חייבין: ומי בשגגת מעשה ולבסוף ניהדר על רובא לחיובא בשגגת מעשה יאלא לאו מדלא מצים אמרם הכי. שלבור מביחין

קרבן והא כי כתיב מעם הארך בשגגת מעשה גרידתא הוא דכתיב ומהכא לא נפקא דליחייבו רוב קהל בהוראה כלל: אלא לאו הכי קאמר מיעוע קהל שחטאו בשגגם מעשה. גרידתא חייבין כשבה או שעירה: שאין ב"ד מביחין עליהם פר בהורחה. כי הורו ב"ד ועשו מיעוט ההל שחטחו (בשגגת מעשה) על פיהס: הא הן

חייבין. בהורחה כשבה או שעירה דיחיד שעשה בהוראת ב"ד [חייב] וכי היכי דחייבין בהוראה ה"נ חייבין בשגגת מעשה גרידתה: אכל רוב קהל שחטאו בשגגם מעשה גרידתא יכול יהו פטורין שהרי ב"ד מביחין עליהם פר בהורחה. והן פטורין כדאמר לקמן [ה.] ר"מ אומר שבעה שבטים שחטאו ב"ד מביאין עליהם בהוראה והן פטורין וכי היכי דבהוראה פטורין הן לפטרו נמי בשגגת מעשה גרידתא: ס"ל מעם הארץ דאפי רובו. חייבין בשגגת מעשה גרידתה דמייתו כל חד וחד כשבה או שעירה דהאי דכתיב מעם הארן בשגגת מעשה הוא דכתיב אלמא שמעינן מהא מתני' יחיד שעשה בהוראת ב"ד חייב. ועדיין אני אומר רישא דמתני׳ הכי איתא בת"כ מ בעשותה יכול יחיד שעשה חייב שנים שעשו פטורין ת"ל מעם הארץ אפילו מרובין ועדיין אני אומר מיעוט קהל שחטאו חייבין שאין ב"ד מביאין פר על הם וכו': אמר רב פפא ממאי דלמא לא הן ולא ב"ד. וחיית מיעוט קהל שחטא ולמה לא הן ולא ב"ד. וחיית מיעוט קהל שחטא ובשגת מעשה חייבין שאון ב"ד מביאין פר עליהם בהוראה והן המועט נמי שטורין דיחיד שעשה בהוראה ב"ד פטור: א" הכי כר. א"כ כדקאמתה לא הן ולא ב"ד לא מחייבי בהוראה כלל א"ב מיעוט ההל בשגגת מעשה גרידתה נמי ליפטרו היכי דמיפטרו בהוראה דאי הכי כדקאמרת לא הן ולא ב"ד מאי איריא דקא מהדר על רובא לחיובא בשגגת מעשה דקתני אבל רוב קהל שחטאו בשגגת מעשה גרידתא יכול יהו פטורין שהרי ב"ד מביאין עליהם פר בהוראה והן פטורין ח"ל מעם הארץ ואפי׳ רובו דחייב בשגגת מעשה: לאו מכלל דמיעוע. קהל בהוראה פשיטא ליה לתנא דמיחייבי בהוראה כדאמר הא הן חייבין דיחיד שעשה בהוראת ב"ד חייב וכי היכי יבי בהוראה (שם) הכי נמי מיחייבי בשגגת מעשה גרידחא ואמטו להכי קא מהדר לעיל על רובא לחיוב אלא לדידך דאמרת לא הן ולא ב"ד דאכתי לא נפקא לך דמיחייבי מיעוטה בשגגת מעשה גרידתא אי הכי נהדר ברישא על מיעוטא דליחייבו בשגגת מעשה גרידתא ולבסוף נהדר על רובא לחיובא בשנגת מעשה גרידתה: חנה. מדקה מהדר על רובה ושביק מיעוטא שמע מינה דמיעוט בהוראה פשיטא ליה למנא דחייבין כשבה או שעירה דהכי קאמר שאין בית דין מביאין עליהם פר בהוראה הא הן חייבין דיחיד שעשה בהוראת בית דין מינב וכי היכי דחייבין בהוראה (הם) הכי נמי שלא בהוראה בשגגת מעשה חייבין וכיון דקיימא ליה לתנא דמיעוט בשגגת מעשה גרידתא חייבין הלכך קא מהדר על רובא לחיובא ולעולם

תוםפות הרא"ש (המשר) תוספות הרא"ש (המשך)
יאמרו לך על ימין שהוא שמאל
להם היל ללכת ימין ושמא שמאל
להם היל ללכת ימין ושמאל
שמאל מאי (בגון) [כדון]
שמאל שמאל מאי (בגון) [כדון]
שמאל שמאל מאי (בגון) [כדון]
לפין שבכל מקום שוגג פטור
מליך מטור מפני שתלה בב"ד.
מליקות ומיד חייב ובאן אפי מידי פטור
מליך שאין לך אדם שיתהה בו
מליקות שאין לך אדם שיתהה בו
מליקות שאין לך אדם שיתהה בו
היתר ע"פ הוראת ב"ד הלכך אף
אור וגזירת הכתוב היא כי
היני ביתר וגזירת הכתוב היא כי
היני ביתר וגזירת הכתוב היא כי
היני ביתר וגזירת הכתוב היא כי היכי דרבים מביאין ע״פ הוראתם ליחיד נמי חשיב הוראת שגגה: זה הכלל וכו' (ד״א) [זו דברי] ר׳ יהודה דאמר יחיד שעשה בהוראת ב״ד פטור אבל חכמים אומרים כו׳. ומהדר תלמודא למצוא מאי כר. ומהדר תכמודא להצוא מאי ריי ומאי רבנן ובתר הכי קאמר אמר רב נחמן אמר שמואל זו דברי [ריים כדי והא דליק זו דברי [ריים כדי האד דליק זו ג:) הורו ב"ד וידעו שטעו וחזרו בהם בין שהביאו את כפרתם ובין וואלי ביינו מרבר ביינו שהביינו או את כפרתם ובין וואלי ביינו מרבר ביינו מרבר ביינו ביינו ברבר ביינו ביינו ברבר ביינו ביינו ברבר ביינו ביינו ברבר ביינו בהם בין שהביאו את כפרתם ובין ועשה על פרתם והעלך היחיד ועשה על פיהם "יש פוטר אלפא הוצה פוטר התולה בב"ד אפילו ועד ביו אלעזר ובים והביאו כפרתם וכן רבי אלעזר ור"ע ובן עזא משום דעיקר דברי האמוראים משום דעיקר דברי האמוראים למצוא חכמים דמחייבי ומש"ח קאמר רב יהודה זו דברי ר' יהודה אבל חב"א משום דמייתי יהודה אבל חב"א משום דמייתי בי ברייתות דפליגי (על") (ע"כ) בה "מ (ורב נחמן) (ורבנון בהא אבל לא אשכחן תנא דפליג רש לחבת: נפש כי תחטא אחת "ש דמתני": נפש כי תחטא אחת תחטא בעשותה מיעוטין. ירושלי בכל אתר אתמר מיעוט אחר מיעוט לרבות [וכא אתמר] מיעוט אחר מיעוט למעט. א"ר מתני" שני׳ היא דכתי׳ מיעוט אחר מיעוט שני היא דכתי מיעוט אחר מיעוט [אחר מיעוט] כיון דכתבי תלתא מיעוטי דרשינן להו למיעוטא והיכי דכתיב תרי מיעוטי אמרי אין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות ותלמוד דידן לא סבר הכי דבפ״ק דסנהדרין (דף יד:) דריש עשרה כהנים דכתיבי גבי פדיון הקדש למעט אחר מיעוט והכי גמירי לן דכל היכא דאיכא למדרש בקיר לן דכל היכא הציכא למדרש בלחד לדכל היכא הציכא למדרש כולהו למעוטי כי הכא דרשי כולהו למעוטי כי הכא דרשי מכולהו מיעוט אמא לרבות: במאי אחר מיעוט אלא לרבות: במאי אחר מיעוט אלא לרבות: במאי (וה"ק מיעוט) הקהל שחטאו אשיניה או שעירה שאין ב"ד רוב הקהל שחטאו בשגנת מעשה ביצו שעירה שאין ב"ד כשבה או שעירה שאין ב"ד כשבה או שעירה היכא מלארביא ביצר שעירה שהיר ב"ד כשבה או שעירה שהיל מביא מלאברו שניה שירה שירה ב"ד כשבה או שעירה שהיל מביא להצבור מדירתייה להביא על הצבור בהוראחם: אלא בהעלם דבר והיר לא עשו מיעוט הקהל שחטאו בהעלם דבר בהעלם דבר מיעוט הקהל שחטאו בהעלם דבר . זייביז כשבה או שעירה שאיז ב״ז מביאין בהעלם דבר פר ע"י כל זמן שלא חטאו רוב הצבור. רוב הקהל שחטאו בהעלם דבר יכול יהא פטורין כל א׳ מלהביא כשבה או שעירה שהרי ב״ד מביאין פר על ידיהם ת״ל מעם הארץ ואע״פ שב״ד מביאין פר צריך כל א׳ כשבה או שעירה: והא כי כתיב

שות היכר דמיטוט אתי למטיטי דבר אחד כמו גבי כהנים כהן ולא ישראל החם את ההיכר דמיטוט אתי למטיטי דבר אחד כמו גבי כהנים כהן ולא ישראל החם את ההיכר אבל היכא דבל מדא אחל למולחא לחוד פרהכא וגבי זאת היא הטלה החם את לחיל למעוטי: שצם הארץ אשייו שקצה. לא גרסיטן מעם דהא לעיל יליף מניה פרט למותר ול"ג נמי אפיל מקלח דבלא הכי יחד אפילו סלו: ש"יש שיעש בחודאה חיבין. מימה תהיב מחיד של אל מהדר מדים מיעם תהיכ מתי אל אפילו אל מערייתא משמע הכי מ"מ אפתכא מקרא לא חזין שיהיו שייבן מתוף החלה ועד היכל משמע לה מ"מ אפתכא מחיד לא מהדר ברשא מימיעוטא הא לא אל אלא מדר ברשא ממיעוטא הא לא אל אלא חישור אפיל בי היכי דהוא חייב בניסש פפרים דגרסי וכן מתו עד מדור מה שלה באל שלה אל אלא מדוך הלא היו עושו מותר למיל אל מישו מולה לא מישו מותר לא ביל מושו מתוד לא מוש מותר לא היש מושע מתוד לא מוש לה ביל מון אל בים דין אי לדבריך אלא מדאיצטריך למילף רובא שמע מינה למא דמיימי נשי בחוראה כשבה או שעירה:

מעם הארץ בשנת מעם ארץ בשנת מעם הוא לא לאו ה"ק מיעוט הקהל שחטאו במנת מעשה הוא רכתיב. והוכי מובה מניה רוב הקהל שעשאו בהעלם דבר: אלא לאו ה"ק מיעוט הקהל שחטאו במנת מעשה חיבין שאך ב"ד מבייק שאך ב"ד מהים בהאי בהואה בהאי בהואה לא הם חייבין להביא כד"ל הבר הלא הוא בי"ד מבייאן כשבה או שעירה אבל לא ברוב הקהל שהור ב"ד מביאן פה לל ידיהם והם פטרוה לכך אך בשנת מעשה להא פטרוק מכשבא או שעירה או" מא אילמי היכישוט מרוב. פיישי" די לא מכל לי ידיהם והם פטרוף מכשבא או שעירה או" מא אילמי ארכישנט מרוב. מפיש"ד יל אם כדקאמרת דלא הם ולא ב"ד חייבין מאי איריא דקמהדר ארובא להיובא להו בשגנת מעשה דקתני אבל רוב הקהל שחטאו בשגנת

מתעינן מהא מתניתין דיחיד שעשה

בהוראת בית דין חייב שמע מינה:

זאח

או תלמיד וראוי להוראה: תרתי למה לי אמר רבא איצמריך סלקא דעתך אמינא הני מילי גמיר וסביר אבל גמיר ולא סביר לא אמר ליה אביי להוראה גמיר וסביר משמע אמר ליה אנא הכי קאמינא אי מההיא הוה אמינא ה"מ גמיר וסביר אבל גמיר ולא סביר לא תנא ראוי להוראה ממשנה יתירה אפי' גמיר ולא סביר סביר ולא גמיר: ראוי להוראה וכו': כגון מאן אמר רבא כגון שמעון בן עואי ושמעון בן זומא א"ל אביי יכי האי גוונא מזיד הוא ולמעמיך הא סדתניא בעשותה אחת סיחיד העושה מפי עצמו חייב בהוראת ב"ד פמור כיצד הורו ב"ד שחלב מותר ונודע לאחד מהן שמעו או תלמיד יושב לפניהן וראוי להוראה כגון שמעון בן עזאי יכול יהא פמור ת"ל בעשותה אחת יחיד העושה על פי עצמו חייב בהוראת ב"ד פמור יאלא היכי משכחת לה כגון דידע ראסור וקא מעי סבמצוה לשמוע דברי חכמי לדידי גמי דמעו במצוה לשמוע דברי חכמי׳: זה הכלל התולה בעצמו חייב: לאיתויי מאי לאיתויי ימבעם בהוראה תולה בב"ד לאיתויי הורו ב"ד וידעו שמעו וחזרו בהן הא בהדיא קתני לה תני והדר מפרש אמר רב יהודה אמר שמואל זו דברי ר' יהודה אבל חכמים אומרים היחיד שעשה בהוראת ב"ד חייב מאי ר' יהודה דתניא אם נפש אחת תחמא בשגגה בעשותה הרי אלו ג' מעומין העושה מפי עצמו חייב בהוראת ב"ד פטור מאי רבנז • דתניא עדיין אני אומר מיעום קהל שחמאו חייבין שאין ב"ד מביאין על ידיהן פר רוב קהל שחמאו יהו פמורין שהרי בית דין מביאין על ידיהם פר ת"ל מעם הארץ אפי' רובה ואפילו כולה במאי אילימא בשנגת מעשה [ב"ר שלא בהוראה] ב"ד מאי עבידתייהו שלא בהוראת בית דין ב"ד מי מייתו שלא בהוראה אלא בהוראה והא כי כתיב מעם הארץ בשגגת מעשה הוא דכתיב אלא לאו הכי קאמר מיעום קהל שחמאו בשגגת מעשה חייבין שאין ב"ד מביאין על ידיהן פר בהוראה הא הן חייבין יכול רוב צבור שעשו בשגגת מעשה יהו פמורין שהרי ב"ד מביאין עליהם פר [בהוראה] ת"ל מעם הארץ יאפילו רובו

מהדר על מיעום דמיחייבין בשגגת מעשה

ובסוף מהדר על רובא לחיובא בשגגת מעשה ש"מ מיעום בהוראה חייבין הן כשבה ושעירה ושלא בהוראה בשגגת מעשה חייבין מכדי תרוייהו סתמי תנן ממאי דקמייתא ר' יהודה ובתרייתא רבנן אימא איפכא מאן שמעת ליה דדריש מיעומי כי האי גווגא רבי יהודה היא "דתניא רבי יהודה אומר

תנא משנה יתירה דאפ" גמיר וא סביר. מימה דלא לימני במתני כ"א חלמיד שאינו ראש משנה יתירה דאפ" גמיר וא סביר. מימה דלא לימני במתני כ"א חלמיד שאינו ועם יחיד על פיהם דפטור. וי"ל דקמ"ל דאפי גמיר ואביר היה שוגג דטעה במלוה ועם יחיד על פיהם דפטור. וי"ל דקמ"ל דאפי גמיר ואביר הו שוגג דטעה במלוה לשמע דברי מכמים וחיבי דלא מימא מויד הום: ור'ישעפוך הא תגיא בעשותה בי' בריימא היא בת"כ וגרס" גם בגון שמעון כן עואי ואהכי אלימא טפי לאקשוי מינה ממתני דדוחק לומר דשמעון כן עואי היה טועה במלוה לשמוע דברי מכמים. ולפי זה לא גרס" ודיי נמי כו' דהא בבריימא נמי הפי" בהי"ל או מיבר שמעון דפטר אם חזרו בהן: א"ל בעיפין. בירושל אי כר בל מתון דרשל אם חזרו בהן: הרי א"ל בעיפין. בירושל היי בל לא קום לא במקום בא בירושל בירושל במון הבא מתון לבער אם חזרו בהן: חדי א"ל בעיפין. בירושל היי מעון להר מועון לרבות והכל למעט ומעו היינו דוקא במקום שהן זוגות כמו ספ"ק דסנהדרין (טו.) " כהנים כחובין בפכשה פריך מעתה לא ילטרך שום כהן. ומשני לרבות וכן לעולם ובירושלמי (פ"ד) דמגילה פריך מעתה לא ילטרך שום כהן. ומשני דבתנם לא הזכיר כהן. והשב"א פי בנדה

. מראה דרבינו ל"ג בהברייתה כגון שמעון ב"ע ועי' חוס' ואולי גם בפר"ח ט"ס הוא ודוק.